

blift sig i det virkelige Liv ikke at have svaret til de Forudsætninger, man gik ud fra, eller i deres Anvendelse at være blevne forstaaede paa en anden Maade end den, der har været Lovgivningsmagtens Mening, men at det dog umuligt kan være Opgaven for Lovgivningsmagten at foretage den egentlige Lovfortolking. Den samme ærede Rigsdagsmand udtalte, at Lønningelovene egentlig ikke vare Love, men Regulativer, og at der derfor ikke kunde være Tale om, at de enkelte Embedsmænd skulde have nogen Ret, som de kunde gjøre gjældende. Det forekommer mig imidlertid, at den nævnte ærede Rigsdagsmand selv mod Slutningen af sit Foredrag kom borti fra denne Betragtning, idet han udtalte, at man for Fremtiden ikke skulde give Lønningelove, men Lønningregulativer; deri synes mig nemlig at ligge en Anerkjendelse af, at saalænge man ikke er kommen dertil, med Hensyn altsaa til de Lønningelove, der engang ere givne, har man noget Andet end Regulativer, nemlig Love. Det kan jo heller ikke være tvivlsomt, at de ogsaa maae betragtes som Love. Lønningelovene ere jo Bestemmelser, som ere komne til stede paa den for Love forestrevne Maade, ved en Overenskomst mellem Kongen og Rigsdagen, og det maa da ogsaa antages, at de ere bindende som Love, og at de som Regel ere undergivne Domstolenes Fortolking som andre Love, saa meget mere, som der i dem netop er gjort en speciel Undtagelse i denne Henseende. Det er nemlig en bekendt gammel Sætning, hvis Sandhed jeg ikke troer kan benægtes, at en Undtagelse netop bekræfter Reglen. Den ærede Rigsdagsmand gav Regjeringen Anviisning paa en nem Maade at tvinge Embedsmændene til Lydighed, naar de vovede at sætte sig op imod den, hvad dens Fortolking af Lovene angaaer. Jeg skal nu ganske henstille, om det virkelig kunde anses for en billig Fremgangsmaade fra Regjeringens Side, naar en Mand har modtaget et Embede under udtrykkelig Henvisning til visse Indtægter, naar han har faaet en Bestalling, som udtrykkelig siger, at han har faaet det Embede med de Indtægter, der ere henlagte dertil ved den og den Lov, om Regjeringen saa bagefter vilde sige til Embedsmanden, naar han tillod sig at være af

en anden Mening om denne Lovs rette Forstaaelse end Regjeringen: „Ja, saa kan Du pakke Dig!“ Og jeg vil fremdeles henstille til Overveelse, om det skulde være den rette Maade at skabe en selvstændig og ærefjer Embedsstand paa. Men hvad jeg end ydermere vil bede at betænke, det er, om det dog maafee ikke kunde medføre nogen Betænelighed med Hensyn til de Pensioner, man kunde blive nødt til at udrede, netop maafee til Embedsmænd i deres yngre og kraftigere Alder. Den ærede Rigsdagsmands Forslag strækker derhos ullykkeligvis ikke rigtig til; der gives nemlig Embedsmænd, som Regjeringen ikke paa den Maade kan affledige, og det er som bekendt Dommerne; det er altsaa netop den Klasse Embedsmænd, hvortil for en væsentlig Deel de Embedsmænd høre, om hvis Lønning her er Tale (En Stemme: Nei! Tsjerning: Maa jeg bede om Ordet!). Retsbetjentene ere nemlig for en væsentlig Deel Dommere. Den ærede Rigsdagsmand behøver ikke at bede om Ordet for at gjøre den Bemærkning, han rimeligvis derom vilde gjøre; han vilde vel sagtens henvise til, at Grundloven har gjort en Undtagelse fra Bestemmelsen om Dommeres Uaffættelighed med Hensyn til de Dommere, der tillige have administrative Forretninger; men jeg benægter derfor heller ikke, at Regjeringen kan affledige dem. Derfor bliver det imidlertid ikke mindre sandt, hvad jeg har sagt, at disse Embedsmænd for en væsentlig Deel høre til den Klasse af Embedsmænd, som ere uaffættelige, og det maa vel saa ogsaa erkendes for at være i høi Grad i Strid med Grundlovens Aand, at affætte dem — jeg haaber, at de ærede Medlemmer, som troe sig friggjorte for Lovens Bogstav og at have Brev paa særligt at kjende og at holde sig til dens Aand, vilde give mig Ret i, at man skal respektere den — at det vilde være stridende imod Grundlovens Aand, siger jeg, om man over en lav Sko vilde affledige Retsbetjentene, fordi de tillige have administrative Forretninger.

Tiden er saa lang fremrykket, at jeg troer, jeg bør renoncere paa adskillige Bemærkninger, som jeg isvrigt havde tænkt paa at gjøre, saavel ved den ærede Rigsdagsmands Foredrag, som ved det, vi hørte af den ærede Rigsdags-